

קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר... קוצו של צבר...

כיצב כדשנו את עכו

פונסה של פטרוט

למחרת יום העצמאות פגשתי את חיים אבוטבול, שביקש ממני שאחזיק לו ערבות על הלחאה של חמש מאות לירה. כיוון שכל פעם אחרי יום העצמאות אני חותם לאבוטבול ערבות על הלחאה של חמש מאות לירה, ביקשתי סוף־סוף לרדת לעומקה של המחזורית הסדירה הזאת, ורשאלתי אותו מדוע אינו מבקש ממני ערבות על הלחאה אחרי יום כיפור, או אחרי ט"ו בשבט — אלא תמיד אחרי יום העצמאות? על זה ענה לי אבוטבול שכל השנה הוא מרויח ורק ביום העצמאות יש לו הפסד. "זה התחיל", כך אמר, "עוד ביום העצמי את השלישי, שאז הפעם הראשונה בחיים שלי, נכנס לי בראש שביום העצמאות אפי שר לעשות כסף. היה זה חבר אחד שלי, שבשנה שלפני זה היה לו שכל וקנה המון חומס ועשה פלאפל על־יד המצעד וגמר לו את כל הפלאפל במשך, אולי שתי שעות. מאה לירות אולי הרחיץ, הממזר הזה, כי עבודה של שתי שעות, או אני אמרתי לי צמצי שמה אני טיפש ואין לי שכל? הרי גם אני יכול לעשות כסף. וככה, ביום העצמאות של אחרי זה, קניתי המון חומס, ביותר משלוש מאות לירות.

"אבל מה יוצא לי מזה שאין לי מזל? יוצא לי שדחקא באותו היום יש חמסין כזה שמייבש לכולם את הראש, ואף אחד אין לו כוח לאכול פלאפל, וכולם רק שותים גזוז. יותר מארבע מאות לירות אני הפי סדתי.

"בשנה של אחרי זה כבר היה לי שכל וקניתי גזוז. הרבה גזוז. קניתי אוטו מלא גזוז בשביל החמסין, למה, שבכל פעם ביום העצמאות יש חמסין. אבל דחקא נופל לי המזל הכי מחורבן, שביום העצמאות יורד דחקא גשם, ואני נשאר דפוק על אוטו מלא גזוז.

"בשנה שאחרי זה, אמרתי לעצמי: תראה אבוטבול. פעם חמסין ופעם גשם. זה לא דבר שאפשר לסמוך על זה. מה שאפשר לסמוך, זה דגלים. כל הילדים קונים דגלים וגם אנשים מבוגרים אפילו. הלכתי והתי מנתי עשרה אלף דגלים. למה עשרה אלף? למה שרציתי להחזיר את כל ההפסד שהיה לי מקודם. עשרה אלף דגלים זה לא הרבה, למה שבאים אולי חצי מיליון — כתוב בעתון. עשיתי עשרה אלף דגלים, בעשרה גרוש כל אחד. עשה חשבון כמה זה, ותראה. יוצא לך אלף לירות? בדיק אלף לירות. כמה אתה חושב הפסדתי? חמש מאות לירות הפסדתי. למה הפסדתי? למה ש"היערייה נתנה לילדים דגלים בלי כסף. כל שנה לא נותנים לילדים כלום, דחקא רק כאשר אבוטבול עושה דגלים — נותנים לילדים מתנה בלי כסף. אבל כמו שאני הפסדתי חמש מאות לירה, ככה הרחיץ החבר שלי חמש מאות לירה מגזוז ומיק. וככה זה בכל שנה. זה כמו שד שנכנס ליום העצמאות לעשות לי הפסד. שנה אחת אני עושה מטרויות מגייר, למה שהשמש מכה בראש, וגם כובעים נגד מכת־שמש —

או מה אתה חושב? יש רק עננים בשמים ואף אחד לא קונה כובע. זה השנה אני שוב פעם קניתי גזוז וטמפו וקזזה ואתה רואה מה היה? היה גשם. עכשיו בית־החרושת לא רוצה לקבל חזרה את הבקבוק קים ויש לי סטר אצלו על חמש מאות לירה. אני צריך מחר לשלם.

"אם ככה", אני אומר לאבוטבול, "מדוע שלא תנוח ביום העצמאות?"

"אבל ממה אפרנס את האשה והילדים? עונה אבוטבול, "צריך לחיות ממשנה, לא?"

ביל להקים גלריה לתמונות. ברגע זה הת- עורר השלטון מתרדמתו. וינק קדימה כחיה פצועה שנפגעה במקום הרגיש ביותר — בגאחתה: "אנו, אנו שיכולנו לנפוליאון ולצבא הצרפתי המהולל, האם אנו לא נוכל לשני עלובים אלה שאחד מהם הוא בסך הכל צייר והשנייה סמלת במשטרה — לנחום ועמליה ארבל?"

אבל נחום ועמליה ארבל לא חשבו להכניע כל כך מהר, ובייחוד לא עכשיו, כאשר כבר הצליחו לתפוש בחלק קטן מן החומה.

אם תסתכלו בפינה הימנית למעלה, תראו כיצד משקיפים באי בית־הקפה בנוף ומוניחים את הרקדנית

דוקטור בירן, מנהל אגף העתיקות. הם לא מרשים לעשות עליה שום דבר חוץ מלהקים על גבה בית־קפה. אחרי שנחלצנו מרכוב המחלוקת, עלינו על הגג. לכל רוחב העין השתרע בית־הקפה, שהקמתו נמצאת עכשיו בעיצומה. נוטעים עצים ומותחים גדר ומקימים במה ובונים מטבח. כולם מקחים שבעוד חודש תהיה תנוכת־הבית ואפשר יהיה להראות אצבע משולשת לכל המלשינים והמשיטנים, ש ממילא אין להם תקוה. ואם בכל זאת יתקשו, יורידו אותם במדרגות לוליניות לתוך הבורג'־אליסולטאן. ויראו להם את מוויאון הצלבנים. במוויאון זה מקחים ה מייסדים ובעלי המניות של חברת חוזות עכו לשחזר את חיי היום־יום של הצלבנים, שיסתובבו שם חופשים בשריונות פה, ישנו על מיטות של עץ ויגאלו את הארץ מידי הכופרים. מי שגם זה לא יעשה עליו רושם, יורידו אותו בסולם חבלים לתוך המרתף, ששימש בימים עברו מקום תחנה אחרון לפושעים ומורדים בשלטון, ואחרי שירעיבו אותו שם במשך שבועיים — יעלו אותו ישר אל עמוד התליה, שגם אותו מקחים לשחזר בדיוק, ולהעסיק לידו — במשכורת חדשה מלאה — את תליינו של אייכמן.

ההשמצה הגדולה בעולם

שמעתי מפי כמה חלוצים חתיקים שכאשר היה אדגורוון בדגניה והיה ממלא ארגונים עם עגבניות בשביל תנובה, היה שם את העגבניות הגדולות והיפות למעלה.

כה אמר טוסברא הינדי

ההגנה הטובה ביותר, היא התקפת־לב.

יותר מוצלח מנפוליאון

והמצרחה על עכו החלה. לו היו שואלים, או לפחות מתחשבים בדעתו של נפוליאון, לא היו מתחילים בהרפתקה אומללה זו. אבל כולנו מכירים את הטיפוס של הישראלי המשחיק, שאינו מוכן להתחשב בשום דבר וביחוד לא בנסיגון היסטורי של אחרים.

והמצרחה על עכו החלה. בהתחפשם לי תיירים, חדרו לתוך המבצר הבלתי־כניע ובי נצלם את גורם ההפתעה, כבשו את הבורג'־אליסולטאן, שהיה מלוכלך ומלא טינופת. ניקו את הליכלוך ופינו את הטינופת בש-

ככה מונח לו התותח החלוד בוואדי, אבל לא להרבה זמן כי מתכווננים להעלות אותו לאכסדרה של בית הקפה.

ההגנה הטובה ביותר, היא התקפת־לב.

ההגנה הטובה ביותר, היא התקפת־לב.